

[Justitsministeren.]

den paagældende skal indsættes i Fængselet igen, idet det dog formentlig altid maa være Tilfældet, at han saa er arresteret.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam spurgte, hvem der havde Erstatningspligt, naar en Nødhandling, som er udført i Henhold til § 14, har afstedkommet Skade. Det har den Trediemand, til Fordel for hvem Nødhandlingen har fundet Sted. Dersom en Mand er ved at drukne, og det ærede Medlem Hr. Axel Dam tager det ærede Medlem Hr. Pürschels Havebænk og smider den ud til den druknende, og Manden bliver reddet, men Bænken er ødelagt, saa er denne Trediemand, til Fordel for hvem Handlingen er udført, pligtig at erstatte Skaden.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om § 238. Det ærede Medlem omtalte det i Paris foregaaede Tilfælde, som berettes i Bladet „Politiken“ i Dag, hvor en Mand har skudt sin Moder, der var frygtelig lidende og haabløst syg. Men det ærede Medlem har overset, at der i § 238, der drejer sig om den Handling at dræbe en anden efter dennes bestemte Begæring, i Paragraffens 2det Stykke staar:

„Er Handlingen foretaget for at befri en haabløs syg for svære, uafvendelige Lidelser, kan Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde.“

Jeg tror derfor bestemt, at i Tilfælde som det, der refereres fra Paris, vil den paagældende, naar dette Lovforslag er ophøjet til Lov, være straffri. (Axel Dam: Det var en Anerkendelse af Paragraffen fra min Side; jeg har godt læst den). Saa beder jeg undskylde, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem noget; jeg troede, det ærede Medlem ikke havde lagt Mærke til dette.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har ganske misforstaaet Hensigten med de Bemærkninger, jeg fremsatte ved Forelæggelsen af Lovforslaget angaaende Spørgsmaalet om Barnemord. Min Bestræbelse er at opretholde Straf for Barnemord, saa at den Kvinde, som har begaaet et Barnemord under eller straks efter Fødselen, i og for sig ikke skal være straffri. Men for at opnaa, at saadanne Kvinder virkelig bliver dømt skyldige af Nævningerne, som ikke deltager i Strafudmaalingen, er det nødvendigt, at Straffemaksimum er et saadant, at Nævningerne ikke siger: Vi kan ikke erklære hende skyldig, for saa kan vi jo risikere, at hun bliver idømt en saa forfærdelig og ganske urimelig Straf. Derfor maa vi nedad med Straffemaksi-

mum for at tilvejebringe en rolig og god Ordning paa dette Omraade. Det er ikke halvvilde Mennesker, der sidder som Nævninger her i Landet og i flere Tilfælde frikender Kvinder for Barnemord, men det er virkelig retskafne Folk, som siger: Denne Kvinde har lidt forfærdeligt, hun har født i Dølgemaal under de grusomste Smerter, hun har lidt de dybeste moralske Kvaler ved at dræbe sit Barn og har følt den forfærdelige Skam, som Fødselen i Dølgemaal har bragt over hende, hun har lidt saa meget nu, at hun skal ikke have hverken fire, seks eller otte Aars Strafarbejde ovenpaa; vi frikender hende.

Det er det, der foregaar nu, og derfor maa vi bringe Loven i en saadan Tilstand, at — ikke de halvvilde Mennesker, men de samvittighedsfulde danske Borgere, der sidder som Nævninger, kan forsones det med deres Samvittighed at kende vedkommende skyldig. Det er ikke nogen Tøjlesløshed i sædelig Henseende, der herigennem anbefales, men det er paa dette Omraade som paa alle andre Omraader en rolig og billig Fremgangsmaade, som ikke fanatiske, men jævne, forstandige Mænd og Kvinder kan finde sig til Rette med og være fornøjede med.

Det er jo heller ikke saaledes, at Kvinder ikke kommer til at dømme i saadanne Sager. Jeg har en Gang overværet en Nævningesag, hvor Kvinder var med til at frikende en saadan Moder, som var sigtet for at have dræbt sit Barn. Det, det ærede Medlem ønskede skulde finde Sted ved en saadan Dom, var en ansvarsbevidst Vurdering. Men det er netop ud fra en saadan ansvarsbevidst Vurdering af det foreliggende Tilfælde, at de gode, brave Mennesker, der har siddet som Nævninger, har frikendt vedkommende Barnemoder.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Jeg haaber, at Udvalgsbehandlingen bliver kort, og at det vil lykkes i nær Fremtid at gennemføre Lovforslaget.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Jeg mindes ikke før at have udtalt, at det var tøjlesløse Mennesker, der sad i Nævningetingene, aldeles ikke. Jeg mindes netop, at jeg har udtalt, at Nævningerne selvfølgelig overvejede, hvad de gjorde. Men det, som var Pointen i min Tale, var dette, som jeg ogsaa tror den højttærede Justitsminister vil